

Conul Leonida...? Altcieva: poete, o colecție care să cuprindă cîte o singură piesă, cea mai bună, din opera unor autori contemporani. Deocamdată, însă, vom continua să tipărim autori contemporani, nu într-o colecție anume, ci în măsura în care hirtia și tiparul îngăduie.

— În ce măsură vă gîndiți la reeditări din dramaturgia clasică? Dar în legătură cu traduceri din dramaturgia universală?

— Deocamdată, nu! Deși e un gol, aici, care se adîncește... De la Shakespeare la Ibsen, de la clasicismul francez la romanticii germani, de la Lope de Vega la Pirandello, de la Cehov la O'Neill, de la Caragiale la Camil Petrescu... Vreau să spun că există traduceri bune din toți cei mari. Dar nu și în librărie. Sînt autori și titluri care nu ar trebui să lipsească niciodată de pe masa librarului. Avem o

serie de bibliografie școlară. Vom încerca să cuprîndem în ea și teatru clasic (național și universal).

— V-ați exprimat, în creația dumneavoastră din ultima vreme, și ca poet; cînd vom asista la un spectacol de teatru cu o piesă semnată de George Băldiș?

— Sînt plin de superstiții profesionale! Așa că nu am să vorbesc despre „ce nu se vede încă”... Teatrul este o ispită prea mare. Este o încercare temerară, aș putea spune că echivalează romanul. Cere o „rapiditate” specifică a construcției, o imensă concentrare de energie. Se scrie cu totul altfel decît proza, dar trebuie să ajungă la aceleași rezultate. Teribil mecanism, fascinant. În fine...

Stan VLAD

NOTE

Mereu Eminescu

Cît de departe sîntem de vremurile eroice ale eminescologiei! În urmă cu mai multe decenii, cîrturarii deplîngeau absența edițiilor critice din opera poetului național, căutau în labirintul manuscriselor (aflate în lada dăruită Academiei de Maiorescu abia în 1902) temeiuri pentru exegeze și provocau interminabile campanii de presă pentru o mai dreaptă cunoaștere a scriitorului căzut pe mina hagiografilor. În această dramatică luptă pentru adevăr documentar, de la începutul veacului, publicistica lui N. Iorga, apărută recent cu titlul *Eminescu*, în colecția „Eminesciana” a editurii „Junimea”, fixează un moment istoric. Datorăm savantului și prime analize ale fragmentelor dramatice (apăruse, în 1906, drama *Bogdan Dragoș*, în defectuoasa lecțiune a unui diletant), precum și întrebarea, înțila dată pusă, „cînd a scris Eminescu aceste fragmente”? De la Bogdan-Duică la Călinescu și Perpessicius, istoricii au căutat răspunsul. „Romanul” întrebării ar merita scris!

Travaliul generațiilor culminează cu ediția de teatru a Aureliei Rusu (M. Eminescu — *Opere* IV, V), ultimul volum ieșit de sub teascuri de cîteva luni însumînd traduceri și scrierile de estetică teatrală.

Cît de departe sîntem, iarăși, de ediția lui I. Scurtu, din 1905, care tipărea, cu lacune, în *Scrieri politice și literare*, numeroase însemnări manuscrise din domeniile care l-au pasionat pe poet! Deunăzi, Magdalena D. Vatamaniuc a adunat, sub titlul *Fragmentarium* (excelentă ediție, cu note și variante), aproape toate consemnările, extrasele, comentariile poetului, așternute în febra lecturilor. Cu ediția amintită, de dramaturgie, însemnările teatrale din aceste volume întregesc chipul omului de teatru Eminescu. Un chip fascinant, care așteaptă să fie revelat într-o scriere memorabilă, căci „instrumentele de lucru” pentru o asemenea scriere sînt, în fine, la îndemînă.

I. N.